

Előfizetési díj.

Helyben:

Egy évre . . . 3 frt — kr.
Fél évre . . . 1 „ 50 „
Negyedévre . . . 80 „
Egyes szám ára . . . 10 „

Előfizetési díj.

Vidéken:

Egy évre . . . 3 frt 60 kr
Félévre . . . 1 „ 80 „
Negyedévre . . . 1 „ „
Egyesszám . . . 10 „

VÁCZ.

HELYI ÉS VIDÉKI ÉRDEKŰ HETIKÖZLÖNY.

Hirdetmények díj 3 hasábos petit sorotért 5 kr. — Többszöri vagy terjedelmesebb hirdetéseknek árlengedés adatok. || Nyílt térfelhasználó közlemények után három hasábos sorotért 15 krajczár számítottak.

Az előfizetési pénzek és a lap szellemi részét illető közlemények „Vác” szerkesztőségéhez fő az 84. szám alá Vácra küldendők.

☞ Hirdetések fölvetetnek a síkton. iparint. könyvnyomdájában, a művezőt által. ☜

Kéziratok vissza nem adatnak.

A kölcsönös biztosításról.

Sok nehéz sorscsapásnak ki van téve az ember bölesőjétől haláláig, — még többet előidéz önmaga, s pedig oly nagy mértékben, hogy embertársai segítségére nélkül gyakran végromlásra jut.

Ezrekre megy évenként a segélyhiány miatt elvesztett, vagy a testben s lélekben nyomorultnak született gyermekek száma egy kis országban is. Ezeknek meg van tőve kezük, mind ön pályánkülti törvényt, mint ifjak munkaképesen és mégis pályátlanul állanak az életben. Százazreknek köti meg testi s lelki munkásságát a betegség, mely pedig legtöbbször önvigyzatlansága által okoz az ember önmagának; — a vénség, mely ellen nincs orvosság; — a hideg, meleg és sok esekelyének látszó változat, melyek megtámadásának az emberi test mindig ki van téve, és gyakran engedni kénytelenek. Százazreknek minden értékét teszi semmivé a tüvész, s pedig egyedül azért, mert nem óvatossak, nem elővigyázók sem az építésben, sem a tűzzel való bánásban. Millióktól ragadja el a kellett tányagot a mostoha időjárás, árvíz, jég, szárazság, fagy, marhavész st. és bármily vagyonos társulat alakul is mindenteljes csapások enyhítésére vagy kárpótlására, az csak egy gyarló hang lenne a pusztában.

Nem daczollhatunk sok és nagy csapással, de azért körülán dühést nem szabad ezeknek engednünk. Önsorsunk egyeztet kezünkben van, s emel fogva magunkat sokféle csapás ellen biztosítjuk.

Hazánkban még olyannyira lazán megy a biztosítás, hogy ez úgy haladást a többi mivelv országok hason mozgalmával még csak párhuzamosítani sem lehet. Mely megilletőzést nézzük talán azon gyámoltalanokat, nyomorultakat, vigyázatlanokat, kik önmaguk idézik elő a bajt önjukre, de

érzelmeink azt sűgja: „elgyengülnek az erősek is, ha azok segélyezésére pazarolják erejüket, kik a segélyt visszafizetni nem képesek, — segítsük inkább az erősebbeket előbb, majd segítenedik ezek egykor a gyengébbeket.” Szív és ész nem egy uton jár itt. Kevésbé kegyeletelen, de mindenesetre helyesebben teszünk tehát, midőn ez utóbbi tanácsára hallgatunk.

A jótémények visszafizetésén alapul s kell alapulnia mindazon biztosító intézetnek, mely a helyett, hogy kimerülne, — növekedni, erősödni, gyarapalni akar.

Nagyon salatkozunk tehát, kik azt hiszik, hogy egy életbiztosító, tűz s jégkármentő társulatnak több a kiadása, mint bevétele; sőt ellenkezéleg: be kell itt jónie a befektetett tőke rendes kamatjának, minden kezelési költségnek, és még tökéletes végett is lehet egy részecskének fömaradnia, különben az intézet elgyengül, kimerül, és végre elbukik.

Tagadhatlan tény, hogy jótékonyak minden biztosító intézetek; de a jótékonyak leginkább önmagukhoz, mert első kötelességük (másokért is) önfentartásuk s gyarapításuk.

Midőn tehát a társulatok idegen értékét biztosítván, jótékonyáguk mellett önjavunkat is biztosítják, akkor azon társulatok, melyek önértéküket egymás közt kölcsönösen biztosítják, kétszeres jótékonyágot gyakorolnak, t. i. egyekes és a társulat iránt, annyival inkább, ha foladatul nem az, hogy a tehetetlennel alamizsnát osztogassanak, hanem az erősebbek segélyzése, kik azután munkájukkal, szolgálatukkal, vagy anyagilag is visszafizethetik a jót, mit élveztek.

Elvitázzhatlan, hogy némely irányban egész országra kiterjesztik egyes biztosító társulatok szűreiket; de a sors mindenféle csapásaival daczolni, a gyengéket mindenhol segélyezni, csak a kölcsönösen biztosító társulatok képesek, mert hisz ilyenek alakultak egész ország, egész világ.

Franciaországban hat év alatt 2000-ről 6500-ra szaporodott a kölcsönösen biztosító társulatok száma. Tagjai 900,000-nél többen vannak. Tőkeértékük már 1868-ban 38 millió frank volt; — pedig hát e társulatok a legszegényebb osztályban alakultak. Nyolcz millió betegséget napot fizettek ezek a kigyomásnak 16,000,000 frankkal, és még három millió frankot ajándékozta a tehetetlen özvegyeknek. Angliában pedig még nagyobb mérvben megy a kölcsönös biztosítás.

Óriási lépéseket tesz tehát a kölcsönös biztosítás nyugot Európában, Nemsokára egész megyék s népek leendenek egymás közt a nagyobb bevételű biztosítva. Biztosítják a termés bizonyos mennyiségét a gazdák egymás közt. Biztosítják műveik kiadását, kelendőségét egymás közt az irodalmi férfiak. Megosztják s könnyen viselik a nagyobb vállalatok terheit, melyeket egyenkint nem bírának el. Biztosítják tűz, víz, marhavész s több efféle ellen egymást, — s ekkorinkább ügyelnek egymásra a lakosok. Általában az egyesek, kiket pár évi rossz termés, egy betegség, egy tűz, egy marhavész tönkre teszen, vagy kiket ön-(anyag) erejük hiányai a szellemi vállaltokból, fölfedezések s találmányok elteltelettségétől kirekesztene, önállásukban megerősítetnek, vagy önállásra segítettek a kölcsönös biztosítás által.

Hazánkban még igen györes ezen intézetek, ismeretlenek az adományozást szegényen és mégis egyenetlenül kiosztott jótéményeik; — pedig csupán fölünk függ, hogy ezeket megismerjük, és annak módja szerint eltehetjük. Sok szép szó elhangzott már a nemzeti jólét és jobblérről, mert hisz ezek szavak voltak, melyeket alakba öntek, melyeket az életben megtestesíteni nem lehet. Nem ilyen a „kölcsönös biztosítás”. Az élő példák szólnak, és gyöngységünk int, hogy azokat kövessük. Ohajtatod tehát, hogy hazánkban sem tures szóként hangozzanak el

hozott ide? — Vagy ez is csak testvéri szeretet?

— Nem, bátyám; testvéri szeretetből senki sem szokott szidalmazhaz megrítédd fogalogni, annál kevésbé a zsidó. Én nem testvéri eskőidjéret: én osztályrészemért jöttem.

— Ösztályrészedet?!

— Igen. Apánkatól, vagy inkább Adonajtól^{****} sokat örököztem én pedig semmit. . . . Neked mindened van, nekem semmi. . . . Neked gyönyörű kastélyod van; illő, hogy testvérednek is legyen hasonló szép kastélya: te lington jársz s így nem illő, hogy testvéred legyen gyalogalom. . . . Te királylag élkezel, én chezem; nekem szép ruháid van, nekem csak ez az egy öltözet, ez pedig ma-holnap lefoszik rólam. . . . Szóval nekem minden kell, a „minden” pedig a pénz. Ezért jöttem.

— A bár helyzete úgy bizarr, hogy rendkívül volt, hogy nem tudta magát föltálatni.

— Tehát nekem pénz kell, ősem? mondó sarkasmussal a bár; — de hátha én nem aok?

— Azt nem fogod megtenni!
— De hátha fogod ősem?
— Nem, ha mondom!

— Miből követeztet? — Sziböltesécsébol: te zsidó vagy, a vér nem tagadhatja meg magát. Mélyebb, magasabbos érteleme van annak, hogy magasztal testvérednek mondan, mint te azt gondoldád, melyebb szándékából elmittemet a thórát: ez a thóra tesz engem testvéredé, mert te zsidó vagy, milliókkel rendelkezel, rangod, méltóságod, érdemeid vannak, te vagy a világ királya, de mégis zsidó vagy, s így nem különb a legutolsó rongyszédőnek. Majdnem kétezer év óta bújósok haladnak az árva Izráel, e hosszú idő alatt nagyon megatlanja az egytetésért, e hosszú bújósas testvéreké szentelte az Izráel földet.

— A zsidó báró úgy elnézte, mint beszél az a másik, mint borul lángba az a barázás árca, mint világnak azok a fekete szemek s mint kezdenek aztán lassan-lassan — a villogó szemekből könyek alfanyni. . . .

— A szegény lengyel zsidó gazdag volt eszmékben, kecsesszalban. A beszéd cileledelet a rongyokat, egy Ezsaiás áll ott, hirdetvén Izráelnek Jehovás szótait.

— A zsidó báró úgy elgondolkozott! Szomorriak, keserűek voltak e gondolatok! Ielkebe úgy háborgott, úgy zokogott valami. . . . Mi az a valami, mi a zsidó lelkeben legnagyobb szerencsége közben is megmozdít, a mi soha ki nem vánsz lekébb, a mi szilárdosítá kezdte haladás ágysá kidíri, keseríti? . . .

— Mi ez a valami? — Egy hazátlan, egy bújósod, megvetett nemzet örök fáradalma! . . .

— Ez az érzelme mozdult meg a báró szívében.

— Menj! Hozz egy zsákot.

— A zsidó elment és hozott zsákot. — Tartsd ide.

— A zsidó odatartotta.

— Rothschild fölryitott egy réppenzélt telt szekérryű, kivisette arra belőle egy marokra valót s bevete a zsákba.

— Vidd, szegény ember, keozogtass be e zsidók minden hityosunkat, s ha minden testvéred ennyit ad, gazdag fogsz lenni.

— A lengyel zsidó arca elsötélt; csak nézte egy darabig a bárót, aztán a réppenzés szekérryű. . . . Kivisette aztán Eiszdérta a báró lábához a zsidó tartalmát s vadul kiáltott rei: — Aranyat, zsidó, ne alamizsnát!

— A báró lelkeben caludt már a nemzeti fájdalom s a lengyel zsidó előtt csak a hideg-

számító bankár állott. Hídegen nézett red s mondá:

— Aranyat szerezni kell tudni, az nem elajándékozni való.

— Én is szerezni akarok, azért kérek tőled sok pénzt. Háiba! tőlem meg nem nekülzs, míg gazdagod nem tettd; kidobálnál pedig nem fogsz, mert te zsidó vagy.

— A lengyel zsidó jól számított, a báró nem dobotta ki, hanem bevezetett őt legszob szobának egykébe, megparancsolván a kastély egész szendyterének, hogy ez ember a legnagyobb gond förtámassék, étete, itala fejedelmi legyen, de szólni ne merjen hozzá senki; akármít beszéd, akármít kéréz, a felelet red hallgatás legyen s a szükséges szolgálatietelen kívül ne közelítsen hozzá senki.

— Ki a zsidó testvére természeté, örökk munkás szellemet ismeri, át fogja látni, hogy a báró is jól számított. A zsidó nem illet foglalkozás nélkül, a semmittevést nem ismeri. (Csak a férfiakról szólók.)

— Egy hét múlva megjelent a báró előtt vendége.

— Mi baj? — kérde Rothschild, — talán nem vagy meglegedve idápotalod?

— Nem.

— Miért nem? mindened van, a mit csak ember kívánhat, bőséged . . . kényelem . . . nyugalom . . .

— Csak foglalkozás nincs. Testvérem! megöl a semmittevést. Én életért jöttem hozzád s te halált akarsz adni. Látom, borzasztón tedre vagyok.

— Borzasztóm!

— Mindenképeu meg akarsz menekülni tőlem.

— Eltaládtad.

— No jó. Aludjunk meg. Én nyújtok egy módot.

— Halljuk.

— Mit adsz nekem, ha legelső örömedet én jelentem be?

— Legelső örömedet?

— Adsz tizezer forintot?

— Legelső örömedet! . . . A báró gondolkodni kezdett. . . . Miként tudhatni meg ez legelső örömedet? — Nos, áll az alkuz tizezer forint — mi az egy Rothschildnak? . . . tizezer forintot legelső örömedet, még e percztől fogva téged érni fog s melyet én jelentek be legelőször . . . s elváltuk.

— Megtárol.

— A lengyel zsidó eltávozott; a báró pedig, kinek akkor épen fontos dolgai voltak, belemerült munkájába s eiledele az egész alkuz. De alig telt el tíz perca, a zsidó ismét megjelent. A báró már most hozsuzan kiáltott red:

— Nos? mi kell? — Sok dolgom van!

— Meggondoltam magamat. Látom, nem férnek össze. Izráel véreből kevés van bár benned. Elajándít. Bicsuzni jöttem. Ön-kényet elcsóklok. Itam vedd!

— A báró nagyot lélekezett. Soha így ember még nem gyötörte s valóban mizsa teresett le lelkeről.

— Híla Isten! csakhogy elvisz az Cr-dög, kedves jó testvérem!

— A lengyel zsidó ajkán ravasz mosoly vonult el.

— És úgy árul ennek a báró?

— Véghetetlenül.

— Hát fizesd le a tizezer forintot, bátya!

— Micsoda?!

— Megvertem az alkuz: ez legelső örömed az alkukötés óta, s így tizezer forintommal tartozol.

— Rothschild elbámult ennyi ravaszágon. — És ha én azt mondtam volna, hogy nyem örülök távozásodnak?

— Akkor szavatom foglak, mert ha nem örültél volna távozásomnak, akkor ebből az következik, hogy meg akarsz magadnál tartani valami tisztességes alkalmazásiban, s így mind a két esetben én vagyok a nyertes.

— A báró már most jóízűen kacagott fel:

— Hő róka, gonosz róka, rászédtd! No itt a tizezer forint.

— A lengyel zsidó ellette a pénzt.

— Sütem lecho! mondá, aztán esendesen elhallgatott.

— A báró elgondolkozott.

— Ez most elmerz s többé soha sem látom . . . Hm! . . . pedig ki tudja, mi válhatott volna még belőle? . . . Milyen éles eszt, milyen életrelvemi, mennyi lelkesi, lárdás!

— A báró elkezdett nyugtalanokkni; ismét megmozdult szívében az a csodás bántó érzelme. melyet csak a zsidó érezhet.

— Kínézett az ablakon. Epen akkor ment el e kastélya előtt a jövények. Nézte . . . mint halad végig a fasorok között, mint tünik el végre szemem elől! . . . ekkor aztán hevesen rántá meg a csengetyűt.

— A szolga berohant s várta a parancsot. Rothschild még egyszer végig sétált szobáján, majd egyszer megállt az ablak előtt, aztán rákötötte az imaszót.

— Hozz vissza azt az embert!

— A szolga elsiettet s kevév várta, visszatért a jövényenyre!

— Mit kívánasz? — kérde ez, — miért hivattál vissza?

— Mert ellopád tőlem valamit.

— A jövényey megretén nézett a báróra. — Én nem loptam soha!

— Csak ma először, tőlem. . . .

— S mi az?

— Magad vagy!

— S a zsidó báró oly ószinte megindulásal nézett a jövényeyre!

— Ez meglepette rebégé: — Nem értelek.

— Barátom! én nekem megteztet, vég-hetetlenül megteztet. Nekem jó emberiszeretem van, s az hiszem, nem csalódom, ha én a legvalószínűbb s legbecsületesebb egynek tartom. Maradjon én nálam. Függyököm iróddjában egy hivatal megürült, foglalja el! Ön szerzeni akart: nálam megalapíthatja szerencséjét. Nos mit mond ön ajánlatára.

— De már látom, hogy ószintem javamat akarja méltóságod, mond már nem tegezzük egymást, mondá mosolygva a lengyel zsidó. — A bizarr játéknak vége. Az ajánlatot elfogadom.

— Ekkor aztán oly ószintem mosolygott össze, oly barátásgosan rárték meg egymás kezét, mint mikor két jó barát hossza idő múlva véletlenül találkozik.

— A hideg számító faj! — Azt hinné rólok az ember, hogy érzeni sem tudnak.

— — már most a tizezer forintot vissza kell adnom; — mondá a jövényey; — mert a báró úr csakugyan nem örült el-távozásomnak.

— Az alkuz úgy volt, hogy ön tizezer forintot kap, ha legelső örömedet én jelenítem be. Nos? az alkukötés óta az a legelső örömed, hogy én nálam maradj, tehát a tizezer forint öné.

— Jót nevettek rajta.

— Még egyet. Mondja meg nekem, barátom, hogy józ e bizarr gondolatja, hogy engem így módon megátalagosszon? — mi vezette ön e vakmerő ügyre, vagy bizarr játékra, a mint ön mondá?

— A kétségbeesés! . . . . .

— Egy pár hét múlva azt kezdé tapasztalni Rothschild báró, hogy embere lángozó férfi. — Egy pár hónap múlva a jövényey Rothschild báró első ügyvédévé lön. . . .

— Egy pár év múlva a báró nyári lakáival szemben egy ahhoz hasonló gyönyörű kastélyt építtet, a kastélyban szelíd hi nevesvált gyermekek körében élvezte az úgynök a családilag boldogságát, napját.

— Boldog volt.

— A báró soha sem hánta meg bizalmát Jobb kedélyhangulatban sokszor nevette kedvő ügynököt!

**** A zsidóknak nem volt szabad isten lepszóvalhó nevét a „Jehová” szóval kihozni, azért e helyett az Adonaj- (úgy) nevet használták. Talán most is így van.

— Hát barátom, mit mond a thóra?
— Azt, hogy mi zsidók testvérek va-
gyunk.

Helyi hírek.

Imrey Ignác 36 évig fáradhatla-
nül működött, köztisztelő és szerény élet-
tanfónk f. ho 7-én mellbírályaloban el-
húnyott; egy negyedszázaban túl terjedt a
női pályáján tanítványi szeretete és a
zsidók tisztelése és becsülése, sőt háldja kí-
sérté.

Eryvedhetlen szorgalma idézte elő ha-
lálát is, a menyheni orvosra a tanítói állást
elbágyandónak érezték melbaja miatt, a
szó legszorosabb értelmében hivatásának
áldozta fel életét.

A közneveléséi terén működött, ily
szerény polgártársaink érlemlék az em-
lékszobrokra, és azt, hogy kegyelettel em-
lékezzünk róluk, — béke haurvára!

Halat létrával fogni. A mullok
egy, a mily ritka, oly bámulatos eseménynek
válnak szemtanúi. Nem csoda, a nyári napok
legszébbike volt, mikor nem csak az ember,
hanem még a hal is örömmel keresi fel a
hideg zuhanka. Egy körülbelül két és félfon-
tos ponty, már hogy matrózruzsát vagy fej-
nyágrást akart-e tenni, azt nem tudjuk, elég
hozza, hogy a talpra vetése ki magát, hogy
egy létra két fogra köztíbe szorulva, e
vakmerőségéért azzal lakott, hogy a bogr-
rosseó kelettel neki elfogalmi; az illetők,
kik a végzettségességet etakarították részt
vevők, igen elismeréssel nyilatkoztak felőle.
Prost!

Irodalmi rovat.

Rákóczy Lajos, városunk szépre-
mónyi fia, jelenleg pesti köznevelési iskola ta-
nító, aköznevelési iskola a társadalom,
állam és művelődéséhez való viszony-
nyában című pályanyertes művét kilon-
dós szerkesztőségünkhöz, ajánlunk szakterfaink
figyelmébe, megismerhetők minden könyvtár
útján, — ára?

Nagy Péter végrendelete című
érdekes munka 1-80 füzetbe közzétettét hoz-
zánk is, ajánljuk ezen év érdekes, mint
időszerű és tanulságos olvasmányt egytelünk
és olvasniuk ügyelmébe, 24 füzetre terje-
dend, előfizetési ár 6 frt. A Gombóri lap-
ok szerkesztőségéhez küldendő be Rimas-
zombatóba.

Angol nyelv önkéntes levelezés
alakban megjelent a XI. levél, ajánljuk is-
mettel tanulni vágyó ifjúságunk és tanár-
rainknak.

Kisvárosi celebritások jelmondatai
gyűjti és koronkúnt kiadja:

Majores Ferke.

Nr. 11. Igaz, hogy 30000 frt. kölcsön
nél szezezer forint hasznót csinálhatnék
ennek a városnak, de mégis hogy ne mond-
jap az értelemben, hogy az én diktator-
sági megkádályozom a kolcsont, si fractur et
illabatur orbis. ejen a szavazó tomeg!

Barbarossa.

Nr. 12. Allah nagy és Mohamed az ő
profétája! — vajonlitt ki gyaur ebek,
hogy a halás után még keseketurót sem kaptok?
— majd én két pisztér árt fogok el-
égitni végéttettek az sporherdemben; — a
ki emi akar, az ne menjen thalia templomá-
ba, vagy álljon be mékai zarárnoknak,
dann kriegt er wenigstens a pissert übergelie-
beneZuspel! dassing ich auf mein erwir-
benes Renomme! tausend „Curia“ und „arany
szarvas“ mein Wirthehaus wird doch kein
bleicherer Stern werden! das sage ich;
bleicherer Stern: *Verwünschung Group.*
veleremo!

Herzaustragung Group.

Nr. 13. Minek erszakoják önk azt az
reformot? már t. i. mi-öt. azt az újságot?
— nem azt, a melyik olyan nehezen mozog
nálnak, vagy ügy! — vajonlitt ki gyaur ebek,
hogy a halás után még keseketurót sem kaptok?
— majd én két pisztér árt fogok el-
égitni végéttettek az sporherdemben; — a
ki emi akar, az ne menjen thalia templomá-
ba, vagy álljon be mékai zarárnoknak,
dann kriegt er wenigstens a pissert übergelie-
beneZuspel! dassing ich auf mein erwir-
benes Renomme! tausend „Curia“ und „arany
szarvas“ mein Wirthehaus wird doch kein
bleicherer Stern werden! das sage ich;
bleicherer Stern: *Verwünschung Group.*
veleremo!

Fécci.

Nr. 14. Keed nyerte meg a houvét rok-
kantak sorsjegyet a fuayeremény? Nem?
Csodálom, nem üdünk a bohó embereknek
minden sikerét, még létrával is tudnak ha-
lat fogni.

Busó.

Nr. 15. Nem nagy szerencse létrával
halat fogni, fogjon valaki egy tevényvi pa-
pirosón Hulokát, — sőt Hulokát, mint én.

H. r. l.

Nr. 16. Képzéle kegyed. nem kaptam
helyet a színházban és kénytelen voltam a
falyszó ablakból nézni az előadást.

Légyer.

Közgazdászlat.

Vász, 1871. július 8.

D. B. Az idei úgynevezett Péter-Pál
vásár a szép idő következtében nagyon lá-
togatott volt, sok tárgy jó keletnek árven-
dett; első helyen megemlítem a marhasírt,
mely már sok év óta nem volt oly látoga-
tott mint most, legelőször is említésre méltó
a szarvasmarhák nagy száma, melyek közül
néhány ezer igen szép darab, többnyire igaz-
örök, volt a piacon, mi annak bizonyítéka,
hogy gazdaságunk ügyelmeket különösen a
baromfivédelekre fordítja.

Lovak és öszmokban is nagy számot
mutatott a vásár, s többnyire vonolavok
kelték el jó áron. Csupán gabona volt ke-
vés, de ennek óta az árleszállás és a cse-
lék behozatal, mely azonban az évszakkal

megegyező volt. Ellenben a többi, neveze-
tosen a frosfekerkeskedők áru jó kelték.

Körülbelül 1000 mérő különféle gabona
a vásáron, s buza 5 ft 20 — 50 kr. ada-
tt el v. m.-ként. — Rozs 3 ft 20 — 30 kr.
80 fontos. — Árpa 72 font 3 ft 40 —
2 ft 70. — Kukoricza 3 ft 30 — 3 ft 50 kr.
— Zab 50 font 1 ft 90 — 2 ft 20 kr. —
Bab 3 ft 30 — 4 ft 10 kr.

Szarvasmarin 320 — 360 ft. kövér ökrök
26 — 30 ftig létes mázsiaként. — Paraszt-
lovak 140 — 160 ft. Járja fajta 400 ft.
Sovány disznók jobb nagyság szerint 18 —
26 ft. — Nemesített juhok p. 7 — 9 ft. Köv-
ér kosok p. 11 — 13 ft. — Szaloma má-
zsiák 24 — 34 ft. — Nyers okörök p. 32 —
34 ft. — Tehénbőr p. 20 — 28 ft. — Bá-
nyórpad p. 2 ft. 60 — 3 ft 20 kr. — Borjúbőr
mázsa 84 — 86 ft.

Mintuho ezen vásárról az ősi vásár
következtében sok gabonának elmaradt, az-
ért az alkalommal több lejegyzést nem te-
hettünk, s csak azt említlem meg, hogy ezen
hétén nagy kíndát s csekélyebb kivétel-
mellet körülbelül 5700 mérő különféle ga-
bona adottott el, és mint nekem ismeretes,
kisebbség árak mellett: Buza 1200 m.
84 font Romhányból 5 ft 2. 400 v. m. 6 ft 50
200 v. m. 6 ft 65. 150 v. m. 6 ft 00 és
300 v. m. 5 ft 70 kr. — Rozs 1500 m.
Romhányból 3 ft 2, 1000 m. 80 font 2 ft 35,
400 m. 3 ft 32 $\frac{1}{2}$, 250 m. 3 ft 30 kr. —
Árpa 170 m. 72 font 2 ft 80. — Kukor-
icza kisebb részletekben 3 ft 40 — 3 ft
55 kr. 3 hónapú időre.

Ezen jelenést beztarálj új természetnek
is megemlítem, mely környékünkön a legki-
törnöbkek egyike lesz, és ha az aratás fo-
lyama alatt nem lesz rossz idő, reményünk
van a legjobb minőségű s legnagyobb meny-
nyiségű gabonához, kivéve a buszt, mely
kevésbé fontos. Különösen említésre méltó
a rozs és az árpa, mely már sok év óta
nem termett itt jól; ellenben a kukor-
icza meg hátra van a növényben, s azonban
hiszen, hogy az utóbbi nagy eső és a mostani
szép idő jeltelékenyen elősegítendik
növéseit.

A szénakaszálás nagyobbrészt be van
fejezve a mi a mennyiség, mind a minősé-
g a gazdák teljes meglepő elédsére ítült ki.

Mintuho a beálló nagy mennyiségű köv-
vetkeztében betávirásnak kevésbé látoga-
tatának, csak az aratás befejezése után szol-
gálatok teljes jelentéssel s jelentésmellett
augusztus hónap kezdeténél meg újra; mid-
is a talponkereskedés érdekében tudosi-
tisokkal fogok szolgálni.

Szerkesztelői üzenet.

M. G. úrnak helyben. Levéllet leheltem
köszöni, mert nincs meg benne ama keltek, melyek
a nyilvánosság körébe. Az elcsúsztatlan hely-
kére, mint ön mondja, — ám legyen!
Félelős szerkesztő: ELIÁSSY GYULA.

H I R D E T E S E K.

SKULTÉRY MÁTYÁS.

Az uradalmi igazgatóság épületének át ellenben levő és a Szercesenhez czímzett vegyeskereskedé-
sében valódi

Naszáli 1868-iki, Somlai, Magyaráti, Villanyi, Kőbányai,
kifinó minőségű borok pintes és ítszós üvegekben, továbbá:
**Asvány zizek, u. m. Roicsi Parádi, Szulini, Szántai; és — min-
denféle kész olajfestékek kaphatók**

Ma, úgymint Julius 9-én, d. u. 2 órakor a rátói uradalmi épületben butorok kony-
ha és házi eszközök nyilvános árverés útján középnáz fizetés mellett a legtbőbb igérő-
nek eladattnak, oly kikötéssel, hogy a vett tárgyak 24 óra alatt elszállitassanak.

Kiadótulajdonos: Eliássy Gyula.

Vász, 1871. Nyomatott a siketn. Iparint. gyorsajródján